

Predstavujeme úspešných Senčanov...

V tomto čísle sme požiadali o rozhovor významnú osobnosť slovenskej žurnalistiky, absolventa nášho gymnázia, pána Prof. PhDr. Andreja Tušera, CSc. pôsobiaceho na Fakulte masmédií Paneurópskej vysokej školy v Bratislave. Tešíme sa, že si na nás našiel čas.

Pán profesor je dlhoročným novinárom a teoretikom žurnalistiky. Pôsobil na Katedre žurnalistiky Filozofickej fakulty UK v Bratislave, v Novinárskom študijnom ústave, v Národnom centre mediálnej komunikácie, bol redaktorom edície Výskum praxi, šéfredaktorom prestížnych slovensko-anglických periodík Slovak TradeForum a Euroforum, prednášal na Fakulte humanistiky Trnavskej univerzity, na Fakulte masmediálnej komunikácie Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave, na Katedre žurnalistiky Filozofickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku. Pán profesor Tušer je jedným zo spoluzakladateľov Fakulty masmédií Paneurópskej vysokej školy, kde v súčasnosti pôsobí ako poradca dekana. Je autorom, respektíve spoluautorom 31 publikácií, z toho 10 monografií, vyše 150 vedeckých štúdií a odborných textov, viac ako 2000 publicistických textov a mediálnych vystúpení z masmediálnej oblasti. Je držiteľ Pamätnej medaily Filozofickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, Pamätného medailóna Univerzity Komenského v Bratislave, Pamätnej medaily Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave, Ceny mesta Senec a mnohých ďalších ocenení.

Vieme, že ste absolventom nášho gymnázia. Ako si spomínate na svoje študentské roky? Ktoré predmety ste mali najradšej a ktoré ste v oblúbe, naopak, nemali?

Študentské roky mi na um prichádzajú často. Zrejme aj preto, že som ešte stále v priamom kontakte so študentmi. Boli úžasné. Želám si, aby aj vám gymnaziálne obdobie zanechalo tie najkrajšie spomienky napriek tomu, že jeho súčasťou sú aj predskúškové či skúškové napätia alebo i momentálne neúspechy. Menej rád som mal z predmetov fyziku, chémiu, trocha i matematiku, tešil som sa na slovenský jazyk, literatúru, dejepis a cudzie jazyky. Mali sme ruský a nemecký jazyk, vybral som si aj latinčinu, ale tá trvala iba rok.

Ako si spomínate na svojich učiteľov? Pamätáte sa na nejakú veselú príhodu? Stretávajú sa niekedy so svojimi spolužiakmi?

Učiteľov sme si vážili. Zakaždým, keď učiteľ vstúpil do triedy na hodinu, sme vstali. Bolo to pekné. Mám ich spojených s predmetmi. Napríklad pani triedna profesorka Gizela Cvangrošová nás učila nemčinu. Presvedčila nás, že najlepšie si osvojíme cudzí jazyk, ak si budeme dopisovať s nejakým študentom z Nemecka. V tom čase to bolo možné iba so školami v Nemeckej demokratickej republike. Nadviazal som kontakt s Anselmom z Jeny, sprvoti iba písomný, neskôr sme sa začali navštevovať a tento náš priateľský vzťah vytrval až doteraz. Vyše šesťdesiat rokov.... Úžasné.

Z úsmevných príbehov, aj keď vtedy mi vôbec nebolo do smiechu, môžem spomenúť maturitný voliteľný predmet. Jediný som sa prihlásil na dejepis, ktorý, okrem iných predmetov, učil pán profesor Ondrej Margitfalvi, náš maturitný triedny. Odhovárал ma, ale ja som sa nedal. Otázky mi však nesadli a ja som s odretými ušami vyšiel z miestnosti s trojkou. Hneď ako som vychádzal, ma začal kárať: „Veď som ti hovoril, nevyberaj si dejepis!“. Bola to moja jediná trojka. Ešte aj teraz sme sa s ním na tom zasmiali, keď sme ho boli pozývať vlni na 60. výročie maturity. Bude mať úctyhodných 99 rokov, ale je mimoriadne svieži, všetko si pamätá. S ľútosťou odriekol účasť na tomto stretnutí kvôli chôdzi, ale s pohárikom vína sme si u neho doma štrngli.

Kto vás ovplyvnil pri výbere povolania? Mali ste vzory, ktorým ste sa chceli podobat'?

Nespomínam si, že by som mal nejaký vzor. Veľmi rád som písal, tvoril. Ako desaťročnému mi publikovali v týždenníku Náš národ poviedku. Úspešne som sa zúčastňoval na súťažiach slovesnej tvorby.

Ste významný slovenský žurnalista, novinovec, mediológ a pedagóg. Ktorá z týchto oblastí vás najviac napína?

Nemám rád superlatívy. Všetko je relatívne. Veľa som písal, aj odborné texty, keď som bol aktívny novinár, veľa publikujem aj v novinovednej a pedagogickej oblasti, dokonca niečo aj z malej beletrie a poézie. Autorsky alebo v spoluautorstve som napísal 31 kníh. Vnútorne sa najviac cítim žurnalistom. V prepojení s odovzdávaním skúseností študentom a s rozvíjaním žurnalistickej a mediálnej vedy to považujem za ideálne.

Zakladali ste s kolegami Fakultu masmédií Paneurópskej vysokej školy v Bratislave, kde zároveň vyučujete. Popri tom ste autorom mnohých oceňovaných publikácií. Dokážete si pri toľkom pracovnom vyťažení nájsť čas na oddych?

Fakulta masmédií Paneurópskej vysokej školy sa stala prvou súkromnou vysokou školou v oblasti médií na Slovensku. Bol to aj môj veľký osobný úspech. Veľmi dobre sa etablovala, patrí k prestížnym stredo- európskym vysokým školám, pôsobí aj v Rakúsku a Česku. Veď vlni sme ju na vašom gymnáziu prezentovali, ak sa pamätáte. No a oddych? Nie raz som v rozhovoroch už spomenul, že som workoholik. Mne tento životný štýl vyhovuje, teší ma práca. Áno, viaceró kníh som mal ocenených, najviac si však vážim najvyššiu novinársku cenu Slovenského syndikátu novinárov Mercurius Veridicus ex Slovakia, ktorú som dostal za tri knihy, vytvorené počas osemnástich mesiacov. Viem aj relaxovať. Mám rád hudbu, chodím na turistiku, zúčastňujem sa na majstrovstvách Slovenska novinárov v stolnom tenise, na športových podujatiach seniorov...

Ako vnímate vývoj slovenskej žurnalistiky? Aký máte názor na bulvárne médiá? Môžeme sa vás spýtať, ktoré noviny považujete za kvalitné?

Kladiete mi tri otázky. Tak stručne: Slovenská žurnalistika sa nevyvíja zo stredo- európskeho priestoru, v ktorom nastali po roku 1989 významné zmeny. Bulvárne médiá sú produktom práve týchto zmien, silnej komercializácie, v lone ktorej sa etabluje bulvarizácia. Za kvalitné považujem tie noviny, ktoré sú mienkotvorné, teda vyvážené, dávajú slovo všetkým zainteresovaným stranám, sú presné na faktografiu a realie.

Počas svojej pedagogickej praxe ste vychovali množstvo žurnalistov. Je medzi nimi niekto, na koho ste ako pedagóg hrdý?

Áno, na veľmi mnohých absolventov žurnalistiky či mediálnej komunikácie, ktorých som učil v Bratislave, Trnave alebo v Ružomberku, som veľmi hrdý, aj keď, samozrejme, nebol som iba ja ich učiteľom. Nedovolím si ich menovať, je to vysoké číslo, ale sú medzi nimi nositelia prestížneho Krištáľového krídla, viacnásobní držiteľia ceny Osobnosť televíznej obrazovky – najvýznamnejší moderátori či moderátorky spravodajských a publicistických relácií, nositelia novinárskych cien, riaditelia televízií, rôznych agentúr, hovorcovia prezidentov či ministrov.

Dlhé roky ste predsedom poroty v celoslovenskej súťaži školských časopisov Štúrovo pero. V minulosti ocenenie v tejto súťaži získal aj náš časopis Gymkáč. Čo pozitívne vnímate v práci mladých žurnalistov? Čomu by sa, naopak, mali vyvarovať?

Štúrovo pero je tiež tak trochu aj moje „dieťa“. Založili sme ho pred dvadsiatimi rokmi. Schá-

dzava sa tam každoročne množstvo mladých ľudí, záujemcov o žurnalistiku, tvorcov školských časopisov, ktorí majú možnosť pobesedovať s významnými predstaviteľmi spoločenského, politického, mediálneho života. A s porotcami, skúsenými žurnalistami. Mladých tvorcov si veľmi vážim, robia náročné noviny, sú dynamickí, vnímaví. Vyvarovať by sa mali uponáhľanosti a z nej vyplývajúcej povrchnosti. No a predovšetkým by si mali pri tvorbe vážiť nástroj novinárskej tvorby – slovenský jazyk.

Aké je Vaše životné „krédo“? Čím sa v živote riadite?

Pred päťdesiatimi rokmi sme si s manželkou dali na svadobné oznámenie vytlačiť motto: „Najväčším šťastím pre človeka je žiť pre druhého“. Funguje to. A nielen v manželstve.

Ďakujem za rozhovor.

Zara, oktáva

Fotografie: I. Čaniga, I. Hledík

Pomaturitné stretnutie pána profesora Tušera po 60 rokoch - v prvom rade 2. sprava. Svojou prítomnosťou poctili absolventov aj pán primátor mesta Senec Ing. Karol Kvál (v hornom rade v modrej košeli) a pani zástupkyňa riaditeľ'a nášho gymnázia Mgr. Agnesa Frčová (v druhom rade prvá sprava)